

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 30 grudnia 1960 r.

Nr 14

SPIS TREŚCI:

Dział A

Foz. 177 —	instrukcja Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 17 sierpnia 1960 r. o powoływaniu i pracy zakładowych komitetów opiekuńczych nad szkołami	str. 284
------------	---	-------------

Dział B

„ 178 —	ustawa z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie ustawy o dniach wolnych od pracy	286
„ 179 —	ustawa z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie prawa górniczego (wyciąg) . . .	286
„ 180 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 października 1960 r. w sprawie uposażenia inspektorów zatrudnionych w prezydiach rad narodowych w celu sprawowania nadzoru inwestycyjnego nad robotami wodno-melioracyjnymi	288
„ 181 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 października 1960 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników państwowych	289
„ 182 —	uchwała Nr 339 Rady Ministrów z dnia 4 października 1960 r. w sprawie Państwowej Inspekcji Płonów (wyciąg)	289
„ 183 —	rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 24 sierpnia 1960 r. w sprawie rodzaju prac w resorcie zdrowia, przy których mogą być zatrudniani młodociani w wieku powyżej lat 16 nie posiadający kwalifikacji zawodowych . .	290
„ 184 —	rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 października 1960 r. w sprawie zatrudniania młodocianych w charakterze gońców i sprzątaczek . . .	290
„ 185 —	rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 1960 r. o aplikantach i asesorach sądowych	291
„ 186 —	zarządzenie Nr 210 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 października 1960 r. w sprawie zwolnień pracowników od pracy zawodowej do pełnienia funkcji z wyboru we władzach Związku Kółek Rolniczych	293
„ 187 —	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 22 października 1960 r. w sprawie przyznawania zasiłków młodocianym zatrudnionym w zakładach pracy w celu nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy	293
„ 188 —	zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 października 1960 r. w sprawie zasad premiowania pracowników niektórych państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej	295
„ 189 —	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 października 1960 r. w sprawie zasad wynagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych w jednostkach budżetowych	295
„ 190 —	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 4 listopada 1960 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych, którzy nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej	300
„ 191 —	ogłoszenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1960 r. w sprawie sprostowania błędów	301

DZIAŁ A

177

INSTRUKCJA**KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 17 sierpnia 1960 r.

o powoływaniu i pracy zakładowych komitetów opiekuńczych nad szkołami.

Historycznym zadaniem naszych czasów jest wychowanie człowieka zdolnego do twórczego współdziałania w tym największym przełomie dziejowym, jakim jest socjalistyczne przeobrażenie społeczeństwa ludzkiego.

Głównym zadaniem państwa i organizacji społecznych w Polsce Ludowej w tej dziedzinie jest wzmoczenie wysiłków nad wychowaniem młodego pokolenia. Zapewnienie dzieciom i młodzieży gruntownego wykształcenia, przygotowanie do kulturalnego życia i pracy, wychowanie na pełnowartościowych obywateli społeczeństwa socjalistycznego — oto ważne zadania, jakie stoją przed szkołą i nauczycielstwem.

Drogą do osiągnięcia tego celu jest konieczność przeprowadzenia reformy ustroju szkolnego, polegającej na zbliżeniu procesu nauczania do wymagań życia współczesnego, pogłębiania treści socjalistycznego wychowania dzieci i młodzieży, skoordynowania w tym zakresie programów pracy wychowawczej instytucji państwowych i organizacji społecznych.

Dla urzeczywistnienia tego zadania zachodzi potrzeba zapewnienia systematycznej pomocy szkołom i innym placówkom wychowawczym ze strony zakładów pracy poprzez rozwijanie akcji opiekuńczej. Zapewnienie tej pomocy należy w pierwszym rzędzie do związków zawodowych — wielomilionowej organizacji klasy robotniczej i inteligencji pracującej.

Działalność opiekuńcza rozwijana przez związki zawodowe polega na udzielaniu szkołom, placówkom wychowawczym i organizacjom młodzieżowym wszechstronnej porady i pomocy — w miarę możliwości zakładów pracy i zakładowych placówek kulturalno-oświatowych — a w szczególności w ich:

- kształtowaniu u dzieci i młodzieży socjalistycznej postawy etycznej i ideologicznej oraz materialistycznego poglądu na świat, budzeniu zamiłowań do wiedzy i nowości technicznych; wpajaniu do pracy produkcyjnej i zbiorowego życia społecznego, poczucia poszanowania mienia, gospodarności i oszczędności w życiu osobistym i społecznym, aktywności społecznej i kultury życia codziennego oraz poczucia szacunku dla starszych; rozwijaniu osobistych zainteresowań; zapewnieniu kulturalnej rozrywki i wypoczynku po zajęciach szkolnych; krzewieniu wiedzy o ruchu robotniczym, postępowych tradycjach ruchu ludowego i tysiącletniej historii państwa polskiego;
- przyspieszaniu procesu pełnej laicyzacji szkoły polskiej, umacnianiu jej socjalistycznego, świeckiego charakteru; obronie szkoły przed wpływami elementów reakcyjnych i klerykalnych; współdziałaniu nauczycieli i rodziców w trosce o wychowanie moralne dzieci i młodzieży;

- zapewnieniu pomocy instruktazowej ze strony personelu inżynieryjno-technicznego oraz pomocy materiałowo-technicznej w zakresie wyposażenia szkół i placówek wychowawczych w urządzenia, umożliwiające politechnizację nauczania i osiąganie najlepszych wyników dydaktycznych i wychowawczych;

- umacnianiu autorytetu szkoły w środowisku i w bliższym jej powiązaniu z zakładami pracy; podnoszeniu rangi wykształcenia i lepszemu wypełnianiu przez dzieci i młodzież obowiązków szkolnego; pozyskiwaniu nauczycielstwa do pracy społecznej w zakładowych placówkach kulturalno-oświatowych i pracy z rodzicami dla podnoszenia wiedzy o wychowaniu dziecka.

Dla udzielania pomocy szkołom, placówkom wychowawczym, harcerstwu oraz szkolnym organizacjom Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej — związki zawodowe powołują zakładowe komitety opiekuńcze.

I. Zasady powoływania i struktura komitetów opiekuńczych

1. Działalnością komitetów opiekuńczych mogą być obejmowane szkoły wszystkich typów w mieście i na wsi, szkoły przyzakładowe dla młodocianych, szkoły dla pracujących, inne placówki wychowawcze, jak domy dziecka, przedszkola oraz drużyny harcerskie i działające w szkołach organizacje ZMS i ZMW.

2. Zakłady pracy oraz PGR w ramach posiadanych możliwości mogą opiekować się równocześnie kilkoma szkołami i innymi placówkami wychowawczymi. Natomiast jedna szkoła lub inna placówka wychowawcza nie może mieć kilku opiekunów. Mniejsze zakłady pracy, zwłaszcza na terenie powiatów, mogą tworzyć wspólnie jeden komitet opiekuńczy.

3. Opiekę nad określonymi szkołami, innymi placówkami wychowawczymi oraz działającymi na ich terenie organizacjami młodzieżowymi ustala rada zakładowa (miejscowa) danego zakładu w uzgodnieniu z samorządem robotniczym, właściwym organem władzy szkolnej, instancją organizacji młodzieżowej, zarządem okręgowym Związku Nauczycielstwa Polskiego i wojewódzką komisją związków zawodowych. Przy obejmowaniu opieki nad szkołami zawodowymi należy w miarę możliwości brać pod uwagę branżowość, a przy innych typach szkół ich sąsiedztwo z zakładem pracy.

4. Komitety opiekuńcze w składzie 3—9 osób powołuje w zakładach pracy, urzędach i instytucjach na czas nieograniczony rada zakładowa (miejscowa) spośród przedstawicieli załogi. Wskazane jest, aby w skład komitetu opiekuńczego wchodził przedstawiciel: rady zakładowej (miejscowej), administracji gospodarczej, organizacji

młodzieżowych, Towarzystwa Szkoły Świeckiej, Towarzystwa Przyjaciół Dzieci, komisji do pracy z dziećmi, placówki kulturalno-oświatowej oraz lekarz zakładowy.

Komitet opiekuńczy spośród swych członków wybiera przewodniczącego w jawnym głosowaniu.

II. Zadania i formy działania komitetów opiekuńczych

1. Komitet opiekuńczy, wspólnie ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego, Związkiem Młodzieży Socjalistycznej, Związkiem Młodzieży Wiejskiej, Związkiem Harcerstwa Polskiego, Towarzystwem Szkoły Świeckiej, Towarzystwem Przyjaciół Dzieci, komitetem rodzicielskim, komisją do pracy z dziećmi i młodzieżą oraz zakładową placówką kulturalno-oświatową współdziała w rozwijaniu pracy pozaszkolnej z dziećmi i młodzieżą, pomagając organizować dla nich na terenie szkoły, zakładu pracy oraz w kulturalno-oświatowych placówkach przyzakładowych i środowiskowych:

- masowe imprezy jak: pogadanki, gawędy, odczyty, spotkania z osobami popularnymi, montaż słowno-muzyczne, opowiadania bajek i baśni, widowiska sceniczne, deklamacje, inscenizacje, wieczornice, akademie i uroczystości, koncerty, śpiew, gry i zabawy, gazetki, wystawy i pokazy, czytelnictwo książek, audycje radiowe i telewizyjne, choinki noworoczne i kolonie letnie;
- kółka zainteresowań technicznych, przyrodniczych, oświatowych, artystycznych, sportowych itp.;
- pracę indywidualną z dziećmi i młodzieżą potrzebującymi szczególnej pomocy i opieki dydaktyczno-wychowawczej; odrabianie lekcji, zaopatrywanie w pomoce szkolne, dożywianie, doprowadzenie, przydzielanie opiekunów społecznych itp.;
- uniwersytety dla rodziców i młodzieży pracującej o tematyce pedagogicznej, psychologicznej i światopoglądowej; pogadanki i odczyty o wychowaniu dzieci i młodzieży;
- spotkania załogi z nauczycielami, lekarzami, psychologami, działaczami TSS i TPD; zapraszanie rodziców na imprezy otwarte.

2. Komitet opiekuńczy, współdziałając z samorządem robotniczym, organizuje spotkania dzieci i młodzieży z przodownikami pracy, racjonalizatorami, majstrami i personelem inżynieryjno-technicznym, umożliwia dzieciom i młodzieży zwiedzanie zakładu, odbywanie niektórych zajęć praktycznych, pomaga w wyborze zawodu.

3. Komitet opiekuńczy organizuje pomoc materiałowo-techniczną dla podopiecznych szkół i placówek wychowawczych, czyniąc starania w samorządzie robotniczym o nieodpłatne przekazywanie na ich rzecz zbędnych w zakładzie pracy maszyn, narzędzi pracy, różnego rodzaju sprzętu i odpadków.

4. Komitet opiekuńczy, za wiedzą samorządu robotniczego, inicjuje wśród załogi podejmowanie czynów społecznych na rzecz podopiecznych szkół i innych placówek wychowawczych w przeprowadzaniu remontów, napraw sprzętu szkolnego, urzą-

dzaniu pracowni i gabinetów, wykonywaniu pomocy naukowych, zakładaniu boisk, placów zabaw i gier sportowych itp.

5. Komitet opiekuńczy, współdziałając ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego, otacza opieką nauczycieli, pomaga im w rozwiązywaniu trudności bytowych.

6. Komitet opiekuńczy pomaga Towarzystwu Szkoły Świeckiej i Towarzystwu Przyjaciół Dzieci w rozwijaniu działalności w zakładzie pracy i placówce kulturalno-oświatowej w dziedzinie laickiego wychowania dzieci i młodzieży oraz krzewienia wiedzy pedagogicznej wśród rodziców.

7. Komitet opiekuńczy pomaga w rozwijaniu pracy szkolnych kół Związku Młodzieży Socjalistycznej, Związku Młodzieży Wiejskiej, drużyn harcerskich i kół przyjaciół harcerstwa.

8. Komitet opiekuńczy bierze aktywny udział w pracach komitetów rodzicielskich, pomaga w realizacji stojących przed nimi zadań w podopiecznych szkołach i placówkach wychowawczych; uczestniczy w uroczystościach i imprezach szkolnych oraz w miarę potrzeby w posiedzeniach rad pedagogicznych.

9. Komitet opiekuńczy pomaga organizować Szkolne Kasy Oszczędności PKO i otacza je opieką.

III. Organizacja pracy komitetu opiekuńczego

1. Komitet opiekuńczy pełni swą funkcję społecznie. Ze swej działalności składa dwa razy do roku sprawozdanie na posiedzeniu rady zakładowej (miejscowej).

2. Komitet opiekuńczy prowadzi działalność i realizuje zadania w oparciu o plan pracy, sporządzony na określony rok szkolny. Plan pracy powinien być opracowany w porozumieniu z radą zakładową (miejscową), samorządem robotniczym, kierownictwem podopiecznych szkół i placówek wychowawczych, komitetami rodzicielskimi oraz współdziałającymi organizacjami młodzieżowymi i społecznymi.

3. Komitet opiekuńczy odbywa swe posiedzenia według potrzeb, jednak nie rzadziej niż raz w kwartale, zapraszając na nie przedstawicieli podopiecznych szkół, placówek wychowawczych oraz działających na ich terenie organizacji młodzieżowych i społecznych.

4. Komitet opiekuńczy utrzymuje ścisłą współpracę z właściwymi organami rad narodowych i innymi instytucjami państwowymi oraz przedstawia im wnioski w sprawie zabezpieczenia z ich strony odpowiedniej pomocy podopiecznym szkołom.

5. Podejmowane wnioski własne oraz propozycje przedstawione przez podopieczne szkoły, placówki wychowawcze i działające na ich terenie organizacje młodzieżowe i społeczne — komitet opiekuńczy przedstawia do rozpatrzenia radzie zakładowej (miejscowej).

6. Komitet opiekuńczy sporządza z odbywanych posiedzeń krótkie notatki w książce protokołów, którą powinien prowadzić jeden z członków komitetu. W książce tej powinno się również rejestrować wszelką pomoc udzielaną podopiecz-

nym szkołom, placówkom wychowawczym i działającym na ich terenie organizacjom młodzieżowym.

7. Komitet opiekuńczy nie prowadzi własnych operacji finansowych. Wszelkie dotacje pieniężne zakładu pracy, rady zakładowej (miejscowej), z funduszu zakładowego, dochody z imprez itp. przeznaczone na działalność opiekuńczą zabezpiecza i rozlicza rada zakładowa (miejscowa).

IV. Zadania instancji związkowych w działalności opiekuńczej

Realizacja przez zakłady pracy zadań w zakresie stałej opieki nad szkołami i innymi placówkami wychowawczymi, skoordynowanie tej akcji i nadanie jej charakteru powszechnego nakłada określone zadania na instancje związkowe.

1. Wojewódzkie komisje związków zawodowych i zarządy okręgowe związków branżowych:

- a) mają obowiązek dokonywania na swych posiedzeniach i naradach z aktywnym okresowych ocen działalności komitetów opiekuńczych i udzielania im wytycznych do pracy;
- b) powołują przy WKZZ radę opiekuńczą, której zadaniem jest czuwanie nad właściwym rozmieszczeniem opiekuństwa zakładów, zapewnienie im pomocy metodyczno-instruktażowej, występowanie z inicjatywą organizowania konkursów na najkrajiej sprawowaną opiekę zakładu pracy nad szkołą (szkołami), organizowanie narad przewodniczących komitetów opiekuńczych i przedstawicieli szkół w skali powiatów, miast, dzielnic dla wymiany doświadczeń w zakresie opieki i współpracy między zakładami pracy i szkołami oraz nagradzanie najaktywniejszych członków komitetów opiekuńczych;

w skład rady opiekuńczej powinni wejść przedstawiciele: ZNP, zarządów okręgowych związków zawodowych, administracji gospodarczej, władz szkolnych, organizacji młodzieżowych, TSS, TPD oraz niektórych komitetów opiekuńczych;

- c) prowadzą aktualną ewidencję zakładów pracy sprawujących opiekę nad określonymi szkołami i placówkami wychowawczymi.

2. Rady zakładowe (miejscowe) są zobowiązane do:

- a) powoływania w swych zakładach pracy komitetów opiekuńczych, zawierania umów z określonymi szkołami i placówkami wychowawczymi, rozpatrywania ocen i wniosków przedstawionych przez komitety opiekuńcze, nadzorowania i analizowania ich działalności oraz informowania załogi o jej przebiegu i wynikach;
- b) dbania o dobór w zakładowych placówkach kulturalno-oświatowych odpowiednio przygotowanej kadry pedagogicznej do pracy z dziećmi i młodzieżą;
- c) zabezpieczania w budżetach własnych i placówek kulturalno-oświatowych odpowiednich środków finansowych na działalność opiekuńczą, rozliczania środków uzyskiwanych na ten cel z innych źródeł.

* * *

Aktywny udział w działalności opiekuńczej wszystkich instancji związkowych i placówek kulturalno-oświatowych pomoże szkołom i placówkom wychowawczym lepiej spełnić ich cele i zadania, zbliży je do zakładów pracy, do załóg robotniczych i produkcji.

KOMITET WYKONAWCZY CRZZ

DZIAŁ B

178

U S T A W A

z dnia 16 listopada 1960 r.

o zmianie ustawy o dniach wolnych od pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 listopada 1960 r. Nr 51, poz. 297)

Art. 1. W ustawie z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28) wprowadza się zmianę następującą: w art. 1 pkt 1 skreśla się lit. b) i i).

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

179

U S T A W A

z dnia 16 listopada 1960 r.

o zmianie prawa górniczego.

(Dziennik Ustaw z dnia 26 listopada 1960 r. Nr 52, poz. 302)

(Wyciąg)

Art. 1. W dekreście z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65) wprowadza się następujące zmiany:

35) art. 90 otrzymuje brzmienie:

„Art. 90. 1. Przedsiębiorstwo górnicze sporządza w nawiązaniu do technicznego programu zakładu górniczego (art. 87) dla każdego zakładu gór-

niczego plan ruchu, który powinien w szczególności zapewniać:

2) bezpieczeństwo i higienę pracy załogi zakładu górniczego,

37) art. 94 otrzymuje brzmienie:

„Art. 94. Prezes Rady Ministrów wydaje w drodze rozporządzenia przepisy w sprawach:

- 1) bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach górniczych,
- 2) bezpieczeństwa pożarowego w zakładach górniczych.

42) art. 110 otrzymuje brzmienie:

„Art. 110. W sprawach dyscyplinarnych dyrektorów i naczelnych inżynierów jednostek organizacyjnych, sprawujących bezpośredni nadzór nad działalnością przedsiębiorstw górniczych, orzeka w pierwszej instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna. Od orzeczenia tej komisji służy odwołanie do Prezesa Rady Ministrów.“

43) po art. 111 dodaje się nowy art. 111¹ w brzmieniu:

„Art. 111¹. 1. Na wniosek ukaranego uzasadniony nienaganną pracą komisja dyscyplinarna, która wydała w pierwszej instancji orzeczenie, może po upływie pięciu lat od daty jego uprawomocnienia się orzec zatarcie skazania.

2. W razie orzeczenia o zatarciu skazania, karę uważa się za niebyłą, a wszelkie wpisy o ukaraniu podlegają wykreśleniu.“

46) art. 116—124 otrzymują brzmienie:

„Art. 116. 1. Działalność miernicza, określona w art. 112, w zakresie niezbędnym dla budowy lub ruchu zakładów górniczych, wykonuje miernicza służba miernicza.

2. Osobami uprawnionymi do sporządzania dokumentacji mierniczo-geologicznej są: mierniczy górniczy oraz w zakresie ustalonym w art. 118 ust. 3 geolog górniczy i asystent mierniczego górniczego.

3. Przepisy prawa górniczego dotyczące mierniczych górniczych stosuje się odpowiednio do asystentów mierniczego górniczego.

4. Przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest zgłosić okręgowemu urzędowi górniczemu osoby wymienione w ust. 2 ze wskazaniem powierzonych im czynności.

5. Przyjęcie i zwolnienie ze stanowiska mierniczego górniczego i geologa górniczego w przedsiębiorstwie górniczym wymaga zgody jednostki nadrzędnej nad tym przedsiębiorstwem.

6. Osobom wymienionym w ust. 2 przysługują uprawnienia osób sprawujących kierownictwo i dozor ruchu zakładu górniczego.

Art. 117. Prezes Rady Ministrów ustali w drodze rozporządzenia, jakim warunkom ogólnym, naukowym i zawodowym powinny odpowiadać osoby, mające wykonywać czynności mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego.

Art. 118. 1. Dokumentem mierniczym wymaganym przez prawo górnicze jest dokumentacja mierniczo-geologiczna, podpisana przez mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego, w zakresie powierzonych im czynności. Przepis ten nie dotyczy map sytuacyjno-wysokościowych, sporządzonych przez inne organy państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej w zakresie ich właściwości.

2. Uprawnienia do wykonywania czynności mierniczego górniczego, geologa górniczego i asystenta mierniczego górniczego stwierdza Wyższy Urząd Górniczy.

3. Prezes Wyższego Urzędu Górniczego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Prezesem Centralnego Urzędu Geologii określi zakres czynności zawodowych geologa górniczego i asystenta mierniczego górniczego.

4. Wyższy Urząd Górniczy prowadzi rejestr mierniczych górniczych, geologów górniczych i asystentów mierniczego górniczego. Tryb i zasady prowadzenia rejestru ustali Prezes Wyższego Urzędu Górniczego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Prezesem Centralnego Urzędu Geologii.

Art. 119. Wyższy Urząd Górniczy skreśli z rejestru mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego, który utracił którykolwiek z wymaganych warunków albo w wyniku postępowania sądowego lub dyscyplinarnego został pozbawiony prawa pełnienia zawodowych czynności.

Art. 120. Mierniczy górniczy i geolog górniczy obowiązani są wykonywać swoje obowiązki zgodnie z obowiązującymi przepisami i według wymagań nauki i techniki.

Art. 122. Mierniczy górniczy i geolog górniczy odpowiadają za naruszenie swoich obowiązków przewidzianych w prawie górniczym dyscyplinarnie, niezależnie od odpowiedzialności karnej, cywilnej i porządkowej.

Art. 123. 1. W sprawach dyscyplinarnych mierniczych górniczych, geologów górniczych i asystentów mierniczego górniczego orzekają komisje dyscyplinarne przewidziane w art. 108.

2. Komisje dyscyplinarne wymierzają w sprawach określonych w ust. 1 kary przewidziane w art. 109, z tym że zamiast kar przewidzianych w art. 109 pkt 4 i 5 wymierzają karę zawieszenia w pełnieniu czynności mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego na okres do 2 lat albo karę pozbawienia prawa pełnienia tych czynności.

Art. 124. 1. Wyższy Urząd Górniczy może mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego zawiesić w wykonywaniu czynności zawodowych w czasie trwania postępowania dyscyplinarnego.

2. Okręgowy urząd górniczy może przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego tymczasowo zawiesić mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego w pełnieniu czynności zawodowych w przypadku dopuszczenia się poważnych uchybień w wykonywaniu tych czynności. O zawieszeniu okręgowy urząd górniczy zawiadamia równocześnie Wyższy Urząd Górniczy, który potwierdza lub uchyla tymczasowe zawieszenie.

3. Wniesienie odwołania od zarządzeń, wydanych na podstawie ust. 1 lub 2, nie wstrzymuje ich wykonania.“

47) po dziale VII dodaje się nowe działy VII-A i VII-B w następującym brzmieniu:

„DZIAŁ VII - A

Załoga zakładu górniczego.

Art. 124¹. Ogół pracowników zatrudnionych w ruchu zakładu górniczego stanowi załogę górniczą tego zakładu.

Art. 124³. 1. Każdy członek załogi górniczej obowiązany jest znać przepisy bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązujące w zakładzie górniczym, w zakresie wymaganych dla wykonywania określonej pracy.

2. Przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest przeszkolić członka załogi w zakresie znajomości przepisów określonych w ust. 1 i nie może zatrudniać pracownika, który nie wykazał się dostateczną znajomością tych przepisów.

3. Przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest dostarczyć członkowi załogi za pokwitowaniem odpowiedni wyciąg z przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, obowiązujących w zakładzie górniczym.

Art. 124³. 1. Dopuszczenie członka załogi do wykonywania w ruchu zakładu górniczego czynności wymagających szczególnych kwalifikacji dozwolone jest jedynie po uprzednim stwierdzeniu posiadania kwalifikacji wymaganych przepisami.

2. Właściwy minister określa, które stanowiska pracy w ruchu zakładu górniczego, poza stanowiskami kierownictwa i dozoru ruchu, górniczej służby mierniczej i górniczej służby geologicznej, wymagają szczególnych kwalifikacji, rodzaj tych kwalifikacji oraz sposób ich stwierdzenia.

Art. 124⁴. 1. Członek załogi górniczej obowiązany jest do dyscypliny górniczej i za jej naruszenie ponosi przewidzianą prawem odpowiedzialność.

2. Dyscyplina górnicza polega w szczególności na:

- 1) przestrzeganiu przepisów bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie górniczym,
- 2) przestrzeganiu przepisów normujących organizację i technikę pracy w zakładzie górniczym,
- 3) ścisłym wykonywaniu poleceń osób przełożonych oraz zarządzeń urzędów górniczych,
- 4) obowiązku dbałości o należyty stan wyrobisk górniczych, maszyn, narzędzi, urządzeń i instalacji zakładu górniczego,
- 5) obowiązku współdziałania z innymi członkami załogi górniczej i pomocy dla usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub bezpieczeństwa pracy w zakładzie górniczym,
- 6) przestrzeganiu porządku w zakładzie górniczym,

7) przestrzeganiu przepisów regulaminu pracy.

Art. 124⁵. 1. Przedsiębiorstwo górnicze powinno podać do wiadomości załogi zakładu górniczego regulaminy pracy obowiązujący w zakładzie górniczym.

2. Właściwy minister w porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego wydaje ramowe regulaminy pracy w zakładach górniczych. Regulamin pracy powinien przewidywać zasady i tryb wymierzania kar porządkowych pieniężnych zgodnie z przepisami prawa.

Art. 124⁶. Każdy członek załogi górniczej, który spostrzeże jakiegokolwiek niebezpieczeństwo zagrożające pracującym lub ruchowi zakładu górniczego albo stwierdzi uszkodzenie w urządzeniach zakładu górniczego lub ich nieprawidłowe działanie, obowiązany jest niezwłocznie ostrzec osoby bezpośrednio zagrożone, podjąć dostępne mu środki w celu usunięcia niebezpieczeństwa oraz zawiadomić o niebezpieczeństwie najbliższą osobę sprawującą kierownictwo lub dozór ruchu.

Art. 124⁷. 1. Członkom załóg górniczych przysługują szczególne uprawnienia w zakresie:

- 1) praw honorowych,
- 2) płac,
- 3) opieki socjalnej i zdrowotnej,
- 4) czasu pracy i wypoczynku,
- 5) zaopatrzenia emerytalnego.

2. Rada Ministrów ustala zakres określonych w ust. 1 pkt 2—4 uprawnień oraz warunki korzystania z nich ze względu na rodzaj i charakter wykonywanej pracy.

3. Rada Ministrów może przyznać uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2—4, również innym kategoriom pracowników przemysłów górniczych, jak również określonym kategoriom pracowników organów administracji państwowej, urzędów górniczych oraz szkół i instytucji naukowych górniczych.

4. Uprawnienia w zakresie praw honorowych i uprawnienia emerytalne członków załóg górniczych regulują odrębne przepisy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

180

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 października 1960 r.

w sprawie uposażenia inspektorów zatrudnionych w prezydiach rad narodowych w celu sprawowania nadzoru inwestycyjnego nad robotami wodno-melioracyjnymi.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 października 1960 r. Nr 47, poz. 283)

Na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali, z mocą od dnia 1 listopada 1960 r., uposażenie inspektorów zatrudnionych w prezydiach rad narodowych w celu sprawowania nadzoru nad robotami wodno-melioracyjnymi

zgodnie z zasadami wynagradzania pracowników służby inwestycyjnej, zatrudnionych w samodzielnych jednostkach organizacyjnych nadzoru inwestycyjnego inwestycji nieprodukcyjnych.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Rolnictwa, Ministrowi Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

181

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 października 1960 r.

w sprawie uposażenia niektórych pracowników państwowych.*(Dziennik Ustaw z dnia 31 października 1960 r. Nr 47, poz. 284)*

Na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39), zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Komitet Pracy i Płac do wydawania w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych przepisów określających według zasad przewidzianych w układach zbiorowych pracy uposażenia pracowników zatrudnionych w urzędach, instytucjach i zakładach państwowych, jeżeli warunki pracy i czynności wykonywane przez tych pracowników odpowiadają warunkom pracy i czynnościom wykonywanym przez pracowników objętych układami zbiorowymi pracy.

§ 2. Upoważnienie, o którym mowa w § 1, ma zastosowanie do:

- 1) pracowników samochodowych,
- 2) dozorców i strażników,
- 3) rzemieślników,

4) innych pracowników obsługowych, z wyjątkiem woźnych.

§ 3. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w charakterze kierowników samochodowych oraz wartowników i dozorców (Dz. U. Nr 14, poz. 91).

2. Do czasu wydania przepisów na podstawie upoważnienia zamieszczonego w § 1 pozostają w mocy w przedmiocie określenia uposażenia pracowników objętych §§ 1 i 2 przepisy dotychczasowe.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

182

UCHWAŁA Nr 339 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 października 1960 r.

w sprawie Państwowej Inspekcji Plonów.*(Monitor Polski z dnia 20 października 1960 r. Nr 79, poz. 364)**(Wyciąg)*

§ 1. 1. Państwowa Inspekcja Plonów, powołana uchwałą nr 304 Prezydium Rządu z dnia 18 maja 1954 r. (Monitor Polski Nr 58, poz. 779) podporządkowana jest Głównemu Urzędowi Statystycznemu.

2. Zadaniem Państwowej Inspekcji Plonów jest:

- 1) dokonywanie w ciągu całego roku oceny przebiegu wegetacji roślin uprawnych bądź przypuszczalnych plonów ważniejszych ziemiopłodów;
- 2) dokonywanie oceny przewidywanych zbiorów w okresie przed sprzętem ziemiopłodów;
- 3) dokonywanie ostatecznej oceny osiągniętych plonów i zbiorów ziemiopłodów.

§ 3. 1. Organami Państwowej Inspekcji Plonów są: Inspektorat Główny — Departament w Głównym Urzędzie Statystycznym oraz inspektorzy wojewódzcy i rzeczoznawcy powiatowi, działający przy wydziałach statystyki prezydiów rad narodowych.

2. Inspektorzy wojewódzcy w porozumieniu z prezydiami powiatowych rad narodowych organizują przy wydziałach statystyki sieć rzeczoznawców powiatowych w liczbie 2—3 na powiat, rekrutując ich spośród wykwalifikowanej kadry agronomicznej zatrudnionej w urzędach, organach prezydiów rad narodowych, organizacjach i instytucjach rolniczych lub związanych z rolnictwem na terenie powiatu.

3. Stanowisko inspektora wojewódzkiego oraz rzeczoznawcy może być łączone z inną pracą zawodową i traktowane jako zajęcie dodatkowe. W tym przypadku właściwy organ przełożony inspektora oraz rzeczoznawcy obowiązany jest traktować prace związane z zadaniami Państwowej Inspekcji Plonów jako ważne dla gospodarki narodowej i w razie potrzeby zwalniać go od innych zajęć.

4. Inspektorom wojewódzkim oraz rzeczoznawcom powiatowym wykonanie zadań zleca Inspektorat Główny Państwowej Inspekcji Plonów.

5. Inspektorom wojewódzkim, pełniącym funkcje w Państwowej Inspekcji Plonów obok głównej pracy zawodowej przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe, a rzeczoznawcom powiatowym — wynagrodzenie za każde sporządzone sprawozdanie.

6. Inspektorom wojewódzkim i rzeczoznawcom powiatowym mogą być przyznawane nagrody przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na wniosek Inspektora Głównego Państwowej Inspekcji Plonów.

7. Zasady wynagradzania i wysokość stawek oraz regulamin przyznawania nagród ustali Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i Komitetem Pracy i Płac.

§ 5. Organizację pracy, zakres działania i obowiązki inspektorów wojewódzkich oraz rzeczoznawców

znawców powiatowych określi instrukcja Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 12. 1. Wydatki Inspektoratu Głównego Państwowej Inspekcji Plonów oraz nagrody dla inspektorów wojewódzkich i rzeczoznawców Państwowej Inspekcji Plonów pokrywane są z budżetu Głównego Urzędu Statystycznego.

2. Wynagrodzenia inspektorów wojewódzkich Państwowej Inspekcji Plonów z tytułu wykonywania dla Państwowej Inspekcji Plonów prac i wynagrodzenia za wykonane zlecenia rzeczoznawców powiatowych Państwowej Inspekcji Plonów oraz inne wydatki związane z działalnością inspektorów wojewódzkich i rzeczoznawców powiatowych

pokrywane są z jednostkowych budżetów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych.

3. Minister Finansów zapewni odpowiednie kredyty w budżetach terenowych na wydatki związane z wynagrodzeniem inspektorów wojewódzkich i rzeczoznawców powiatowych Państwowej Inspekcji Plonów.

§ 14. Traci moc uchwała nr 328 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie zmiany podporządkowania i zakresu działania Państwowej Inspekcji Plonów (Monitor Polski Nr 72, poz. 435).

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

183

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA, ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 sierpnia 1960 r.

w sprawie rodzaju prac w resorcie zdrowia, przy których mogą być zatrudniani młodociani w wieku powyżej lat 16 nie posiadający kwalifikacji zawodowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 października 1960 r. Nr 47, poz. 289)

Na podstawie art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Młodociani w wieku powyżej lat 16, nie posiadający kwalifikacji zawodowych, mogą być zatrudniani w zakładach pracy resortu zdrowia przy następujących pracach nie wymagających kwalifikacji zawodowych:

1) pomoc w szwalni,

2) pomoc w kuchni,

3) pomoc w ogrodnictwie i rolnictwie.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie wykazu prac wzbronionych młodocianym (Dz. U. Nr 64, poz. 312 i Nr 71, poz. 355).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

R. Barański

184

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 25 października 1960 r.

w sprawie zatrudniania młodocianych w charakterze gońców i sprzątaczek.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 października 1960 r. Nr 47, poz. 290)

Na podstawie art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226), art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) oraz § 1 lit. C pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Młodociani w wieku powyżej 16 lat mogą być zatrudniani przez zakłady pracy we wszystkich gałęziach pracy w charakterze gońców i sprzątaczek, pod warunkiem ścisłego przestrzegania przez tych młodocianych i zatrudniające ich zakłady pracy ciężących na nich obowiązków w zakresie dokształcania się młodocianych.

§ 2. Przepis § 1 nie narusza przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie wykazu prac wzbronionych młodocianym (Dz. U. Nr 64, poz. 312 i Nr 71, poz. 355).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:

A. Burska

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 7 listopada 1960 r.

o aplikantach i asesorach sądowych.*(Dziennik Ustaw z dnia 24 listopada 1960 r. Nr 51, poz. 301)*

Na podstawie art. 151 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i z 1957 r. Nr 31, poz. 133), art. 41 § 2 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1946 r. Nr 12, poz. 76, z 1950 r. Nr 49, poz. 445, z 1951 r. Nr 5, poz. 41 i z 1960 r. Nr 11, poz. 70) oraz art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju advokatury (Dz. U. z 1959 r. Nr 8, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. Celem aplikacji sądowej jest przygotowanie aplikanta do należytego, zgodnego z zadaniami wymiaru sprawiedliwości w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wykonywania obowiązków sędziego.

§ 2. Do przyjmowania na stanowisko aplikanta sądowego, do praw i obowiązków oraz do odpowiedzialności dyscyplinarnej aplikantów sądowych stosuje się odpowiednio przepisy o państwowej służbie cywilnej oraz o organizacji komisji dyscyplinarnych i o postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonariuszom państwowym, o ile rozporządzenie niniejsze i inne przepisy nie stanowią inaczej.

§ 3. 1. Aplikantów sądowych mianuje i zwalnia prezes sądu wojewódzkiego. O mianowaniu i zwolnieniu aplikanta sądowego prezes sądu wojewódzkiego zawiadamia niezwłocznie Ministra Sprawiedliwości.

2. W szczególnych przypadkach, za zgodą Ministra Sprawiedliwości, może być mianowany aplikantem sądowym, poza ramami przyznanych dla danego okręgu etatów, pracownik państwowy lub społeczny, jak również pomocniczy pracownik naukowy na wydziale prawa uniwersytetu, posiadający kwalifikacje wymagane dla aplikanta. Powołanie na stanowisko aplikanta następuje w takich przypadkach na wniosek władzy przełożonej kandydata, z tym że:

- 1) mianowany pozostaje nadal pracownikiem w dotychczasowym miejscu zatrudnienia i pobiera wyłącznie tam uposażenie służbowe,
- 2) odbywa aplikację sądową w ograniczonym zakresie, nie mniej niż dwa dni w tygodniu, w tym jeden dzień przypadający na seminarium, o którym mowa w § 8.
3. Przeniesienie aplikanta do okręgu innego sądu wojewódzkiego bądź delegowanie egzaminowanego aplikanta do pełnienia czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości lub Sądzie Najwyższym należy do Ministra Sprawiedliwości.

§ 4. Celem objęcia stanowiska aplikanta sądowego powinien zgłosić się u prezesa sądu wojewódzkiego, wobec którego składa ślubowanie. Osoba przechodząca bezpośrednio na stanowisko aplikanta sądowego z innego stanowiska państwowego ponownego ślubowania nie składa.

§ 5. Do okresu aplikacji sądowej nie zalicza się nieobecności aplikanta w pracy ponad 30 dni łącz-

nie w ciągu roku bez względu na jej przyczynę, z wyjątkiem nieobecności w okresie urlopu i jednego miesiąca bezpośrednio poprzedzającego egzamin sędziowski. Prezes sądu wojewódzkiego może wyjątkowo zaliczyć do aplikacji dłuższą nieobecność w razie szczególnie dobrych postępów aplikanta.

§ 6. 1. Prezes sądu wojewódzkiego przydziela aplikanta sądowego do odpowiedniego sądu, wyznaczając jednocześnie sędziego-patrona do jego szkolenia. Prezes sądu wojewódzkiego powołuje spośród sędziów sądu wojewódzkiego kierownika szkolenia aplikantów sądowych, odpowiedzialnego za całość szkolenia aplikantów w okręgu sądu wojewódzkiego.

2. Prezes sądu wojewódzkiego w porozumieniu z prokuratorem wojewódzkim deleguje aplikanta w odpowiednim czasie w ramach aplikacji sądowej na aplikację do prokuratury na okres dwóch miesięcy.

3. Prezes sądu wojewódzkiego może delegować aplikanta na okres jednego miesiąca w ramach aplikacji sądowej do działu penitencjarnego zakładu karnego.

4. Jeżeli w siedzibie sądu wojewódzkiego istnieje okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych, prezes sądu wojewódzkiego po porozumieniu się z prezesem okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości imienne wnioski co do oddelegowania aplikanta po odbyciu przez niego jednorocznej aplikacji w sądach powszechnych na pozostały okres aplikacji do okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych.

5. Prezes okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, do którego oddelegowano aplikanta, wyznacza sędziego-patrona do jego szkolenia.

§ 7. 1. Prezes sądu, do którego przydzielono aplikanta, sprawuje nadzór nad przebiegiem szkolenia aplikanta na terenie jego sądu.

2. Sędziowie szkolący aplikantów (patroni) przedstawiają w drodze służbowej prezesowi sądu wojewódzkiego pisemne sprawozdanie oddzielnie o każdym aplikancie, zawierające szczegółową charakterystykę aplikanta, przebieg aplikacji i opinię o poczynionych postępach — niezwłocznie po zakończeniu szkolenia pod ich kierunkiem. Sprawozdania te dołącza się do akt osobowych aplikanta.

§ 8. 1. W sądach wojewódzkich prowadzi się obowiązkowe seminarium dla aplikantów sądowych. Na zajęcia seminaryjne przeznaczają się jeden dzień w tygodniu. Przedmiotem szkolenia seminaryjnego jest prawo stosowane w sądach powszechnych oraz wybrane tematy z zakresu problematyki ideowo-politycznej ze szczególnym uwzględnieniem aktualnych zadań budownictwa socjalizmu w Polsce

2. Aplikant oddelegowany do okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych uczęszcza nadal na seminarium, o którym mowa w ust. 1, lecz tylko w zakresie prawa cywilnego i zagadnień ideowo-politycznych.

§ 9. 1. Aplikanci sądowi składają raz jeden w okresie aplikacji kolokwium z tego działu prawa (karnego bądź cywilnego), w którym rozpoczęli szkolenie seminaryjne, bezpośrednio po zakończeniu zajęć seminaryjnych z tego działu; kolokwium obejmuje również wybrane tematy z zakresu problematyki ideowo-politycznej, o których mowa w § 8 ust. 1.

2. Do kolokwium mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 10, § 11 ust. 1, § 12, § 14, § 15, § 16 ust. 1, § 18 ust. 1 i § 19.

§ 10. 1. Aplikanci składają egzamin sędziowski przed komisją egzaminacyjną sądu wojewódzkiego, w którego okręgu odbywają aplikację.

2. Komisja egzaminacyjna składa się z prezesa sądu wojewódzkiego jako przewodniczącego, kierownika szkolenia aplikantów sądowych oraz powołanych przez prezesa sądu czterech sędziów sądu wojewódzkiego, w tym dwóch specjalistów z zakresu prawa cywilnego i dwóch z zakresu prawa karnego. Jeżeli jednym z tych specjalistów jest kierownik szkolenia aplikantów, w skład komisji prezes sądu powołuje tylko drugiego specjalistę z tego działu.

3. W skład komisji przeprowadzającej egzamin również z zakresu prawa stosowanego przez sądy ubezpieczeń społecznych wchodzi ponadto sędzia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, delegowany przez prezesa tego sądu.

4. Ponadto do składu komisji mogą wchodzić delegat Ministra Sprawiedliwości oraz na zaproszenie przewodniczącego komisji profesor prawa.

§ 11. Minister Sprawiedliwości może powołać komisję egzaminacyjną dla przeprowadzenia egzaminu sędziowskiego aplikantów sądowych z kilku okręgów sądów wojewódzkich. W tym przypadku Minister Sprawiedliwości ustala skład komisji egzaminacyjnej.

§ 12. Komisja podejmuje uchwały większością głosów; w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

§ 13. 1. Egzamin sędziowski odbywa się w zasadzie dwa razy do roku w terminach wyznaczonych przez przewodniczącego komisji egzaminacyjnej.

2. O terminach i miejscu egzaminu przewodniczący komisji zawiadamia co najmniej na miesiąc naprzód Ministra Sprawiedliwości, członków komisji, aplikantów podlegających egzaminowi oraz — w razie potrzeby — prezesa okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych.

§ 14. Egzamin sędziowski jest pisemny i ustny. Egzamin pisemny odbywa się w obecności i pod nadzorem jednego członka komisji egzaminacyjnej, a ustny w obecności całej komisji egzaminacyjnej.

§ 15. 1. Egzamin pisemny polega na opracowaniu orzeczenia z uzasadnieniem w sprawie kar-

nej oraz w sprawie cywilnej na podstawie akt sądowych, wybranych przez komisję.

2. Egzamin pisemny aplikanta oddelegowanego do okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych polega na opracowaniu orzeczenia z uzasadnieniem w sprawie cywilnej oraz w sprawie z zakresu prawa stosowanego w sądach ubezpieczeń społecznych.

3. Akta wybrane do egzaminu powinny dotyczyć spraw, które ze względu na stan faktyczny i prawny dają możliwość oceny stopnia przygotowania egzaminowanego.

4. Na każdą z prac egzaminacyjnych wymienionych w ust. 1 i 2 przeznaczają się 7 godzin jednego dnia. Przy egzaminie wolno posługiwać się tekstami ustaw, komentarzami i zbiorami orzeczeń.

§ 16. 1. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej przydziela prace egzaminacyjne poszczególnym członkom komisji celem zreferowania wstępnej ich oceny na posiedzeniu komisji.

2. Komisja egzaminacyjna ocenia wyniki egzaminu pisemnego i na tej podstawie podejmuje uchwałę o dopuszczeniu lub niedopuszczeniu aplikanta do egzaminu ustnego.

§ 17. 1. Egzamin ustny obejmuje wszystkie działy prawa stosowanego w sądach powszechnych z uwzględnieniem zasad wykładni prawa i orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz problematykę ideowo-polityczną.

2. Egzamin ustny osób, które aplikowały w sądzie ubezpieczeń społecznych, obejmuje w szczególności zasadnicze wiadomości z prawa stosowanego przez te sądy z uwzględnieniem zasad wykładni prawa i orzecznictwa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

§ 18. 1. Ocenę wyniku egzaminu pisemnego i ustnego określa się łącznie stopniami: „bardzo dobry“, „dobry“, „dostateczny“ i „niedostateczny“.

2. Z przebiegu i wyników egzaminu sędziowskiego sporządza się protokół, który podpisują wszyscy członkowie komisji egzaminacyjnej.

3. Aplikantowi sądowemu, który złożył egzamin, prezes sądu wojewódzkiego wydaje zaświadczenie ze stwierdzeniem oceny.

4. Prezes sądu wojewódzkiego zawiadamia Ministra Sprawiedliwości o wyniku egzaminu każdego aplikanta po zakończeniu egzaminu.

§ 19. Przewodniczący i członkowie komisji egzaminacyjnej za przeprowadzenie egzaminu sędziowskiego otrzymują wynagrodzenie w wysokości 30 zł od jednego egzaminowanego.

§ 20. Do asesorów sądowych stosuje się odpowiednio przepisy o państwowej służbie cywilnej i o organizacji komisji dyscyplinarnych oraz postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonariuszom państwowym, jeżeli prawo o ustroju sądów powszechnych i rozporządzenie niniejsze nie stanowią inaczej.

§ 21. Asesorów sądowych mianuje i zwalnia Minister Sprawiedliwości. Asesor sądowy wykonuje swe obowiązki w okręgu sądu wojewódzkiego wymienionym w nominacji. Minister Sprawiedliwości może przenieść asesora do okręgu innego sądu wojewódzkiego bądź delegować go do pełnienia

czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości lub w Sądzie Najwyższym.

§ 22. Sąd dyscyplinarny dla sędziów sądu powiatowego jest organem dyscyplinarnym również dla asesora sądowego, który dopuścił się przewinienia lub uchybienia w okresie powierzenia mu pełnienia czynności sędziowskich. W tych przypadkach stosuje się przepisy o właściwości i postępowaniu przed tymi sądami.

§ 23. 1. Karami dyscyplinarnymi dla asesorów sądowych, którym powierzono pełnienie czynności sędziowskich, są: upomnienie, nagana, przeniesienie na inne miejsce służbowe na koszt skazanego i wydalenie ze służby.

2. Wykonanie wyroku skazującego na upomnienie i nagane należy do prezesa sądu wojewódzkiego, wyroku zaś skazującego na inne kary — do Ministra Sprawiedliwości.

§ 24. W okresie, na który asesorowi powierzono pełnienie czynności sędziowskich, nie stosuje się do asesora przepisów o odpowiedzialności porządkowej, przewidzianej w ustawie o państwowej służbie cywilnej.

§ 25. Przepisy art. 40 ust. 1 pkt 5 oraz art. 75 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1959 r. Nr 8, poz. 41), dotyczące obowiązku odbycia aplikacji sądowej i złożenia egzaminu sędziowskiego przed uzyskaniem wpisu na listę aplikantów adwokackich, wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1961 r.

§ 26. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 września 1957 r. o aplikantach i asesorach sądowych (Dz. U. Nr 49, poz. 241).

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

185

ZARZĄDZENIE Nr 210 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 października 1960 r.

w sprawie zwolnień pracowników od pracy zawodowej do pełnienia funkcji z wyboru we władzach Związku Kółek Rolniczych.

(Monitor Polski z dnia 25 października 1960 r. Nr 80, poz. 368)

Na podstawie § 3 ust. 4 uchwały nr 446 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych powołanych do pełnienia niektórych funkcji i na szkolenie (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-73, poz. 892 i z 1955 r. Nr 3, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Centralny Związek Kółek Rolniczych jest uprawniony do występowania do zakładów pracy z wnioskami o zwolnienie od pracy zawodowej pracowników powołanych do pełnienia funkcji z wyboru we władzach instancji powiatowych i wo-

jewódzkich Związku Kółek Rolniczych zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 i 2 uchwały nr 446 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych powołanych do pełnienia niektórych funkcji i na szkolenie (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-73, poz. 892 i z 1955 r. Nr 3, poz. 38).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

187

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 22 października 1960 r.

w sprawie przyznawania zasiłków młodocianym zatrudnionym w zakładach pracy w celu nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy.

(Monitor Polski z dnia 31 października 1960 r. Nr 81, poz. 370)

Na podstawie § 8 ust. 3 uchwały nr 191 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju szkolenia zawodowego w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 52, poz. 247) w porozumieniu z Ministrem Finansów i Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Bezzwrotne zasiłki pieniężne, zwane dalej „zasiłkami“, mogą być przyznawane młodo-

cianym znajdującym się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej, a zwłaszcza sierotom i pól sierotom, w okresie pierwszego i drugiego roku nauki zawodu w zakładzie pracy i w okresie przyuczania do określonej pracy.

2. Zasiłki określone w ust. 1 mogą być również przyznawane pracownikom, którzy przed ukończeniem nauki zawodu w zakładzie pracy osiągnęli

pełnoletność i na podstawie przepisów § 2 ust. 1 uchwały nr 527 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1958 r. w sprawie zatrudniania pracowników pełnoletnich nie posiadających wymaganych kwalifikacji zawodowych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 3, poz. 12) kontynuują naukę zawodu w pierwszym lub drugim roku nauki zgodnie z zawartą umową.

§ 2. 1. Młodociani, którzy korzystają z innych form pomocy Państwa, jak renta rodzinna, bezpłatne utrzymanie w państwowych zakładach wychowawczych domów dziecka, nie mogą korzystać z zasiłku.

2. Pobieranie zasiłku rodzinnego lub dodatku do renty na młodocianego nie stanowi przeszkody do korzystania z zasiłku, o którym mowa w zarządzeniu.

§ 3. Zasiłki przyznaje rada zakładowa zakładu pracy zatrudniającego młodocianych w ramach funduszu przyznanego przez komisję (§ 8 ust. 3) po uprzednim sprawdzeniu sytuacji materialnej i rodzinnej młodocianego oraz na podstawie opinii szkoły, do której uczęszcza na doksztalcenie.

§ 4. 1. Zasiłek przyznaje się na okres nie dłuższy niż 1 rok i wypłaca w okresach miesięcznych.

2. Wysokość zasiłku ustala rada zakładowa, z tym że zasiłek nie może przekraczać kwoty 300 zł miesięcznie.

§ 5. 1. Zasiłek może być przyznany na:

- 1) zapłatę (dopłatę) za wyżywienie, jeżeli młodociany korzysta z posiłków w stołówce zakładowej,
- 2) opłacenie czynszu w hotelu robotniczym,
- 3) zwrot kosztów podróży z siedziby zakładu pracy do ośrodka doksztalcenia zawodowego i zapłatę (dopłatę) za wyżywienie w czasie pobytu młodocianego w ośrodku.

2. W uzasadnionych przypadkach zasiłek może być przyznany na cele inne niż określone w ust. 1.

3. Cel, na jaki przeznaczony jest zasiłek, oraz sposób jego wypłacania określa rada zakładowa.

§ 6. 1. Zasiłek wypłacany jest przez administrację zakładu pracy.

2. Zasiłek przeznaczony na opłacenie czynszu w hotelu robotniczym, wyżywienie w stołówce zakładowej, a także na inne cele wypłacany jest bezpośrednio do kasy hotelu robotniczego, stołówki lub innej właściwej instytucji.

3. W wyjątkowo uzasadnionych przypadkach rada zakładowa może zezwolić na wypłacanie zasiłku osobie sprawującej pieczę nad młodocianym, jeżeli zamieszkuje ona wspólnie z młodocianym, lub bezpośrednio młodocianemu.

4. Rada zakładowa powiadamia młodocianego o przyznaniu mu zasiłku z oznaczeniem okresu, na jaki zasiłek został przyznany, wysokości zasiłku i sposobu wypłaty.

§ 7. Administracja zakładu pracy prowadzi rozliczenia wypłaconych zasiłków z wydziałem zatrudnienia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 8. 1. Fundusz na zasiłki przydziela Komitet Pracy i Płac organom zatrudnienia prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Uzasadnione wnioski o przyznanie funduszu na zasiłki rady zakładowe składają organowi zatrudnienia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), po uprzednim sprawdzeniu przez radę zakładową sytuacji materialnej i rodzinnej zatrudnionych w zakładzie pracy młodocianych.

3. Organ zatrudnienia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) powoła komisję, której zadaniem będzie rozdział funduszu na zasiłki pomiędzy zakłady pracy, na podstawie wniosków rad zakładowych (ust. 2). W skład komisji wchodzi przedstawiciele: organu zatrudnienia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), wojewódzkiej komisji związków zawodowych, zarządów okręgowych właściwych związków zawodowych oraz kuratorium okręgu szkolnego.

§ 9. 1. Należy zaprzestać wypłaty zasiłku w następujących przypadkach:

- 1) ukończenia przez młodocianego drugiego roku nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy,
- 2) przerwania nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy,
- 3) poprawy sytuacji materialnej młodocianego lub osoby sprawującej nad nim pieczę w stopniu uzasadniającym zaprzestanie wypłaty zasiłku.

2. Rada zakładowa może wstrzymać przejściowo albo na stałe wypłatę zasiłku, jeżeli młodociany:

- 1) zaniedbuje się w nauce zawodu lub w przyuczeniu do określonej pracy,
- 2) dopuszcza się wykroczeń dyscyplinarnych,
- 3) zaniedbuje obowiązek uczęszczania do szkoły doksztalcącej lub nie wykazuje postępów w nauce.

3. O zaprzestaniu lub wstrzymaniu wypłaty zasiłku rada zakładowa niezwłocznie zawiadamia właściwy do spraw zatrudnienia organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:

A. Burski

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTW A I ENERGETYKI

z dnia 25 października 1960 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników niektórych państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.*(Monitor Polski z dnia 9 listopada 1960 r. Nr 83, poz. 376)*

Na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 dekretu z dnia 28 stycznia 1953 r. o zabezpieczeniu racjonalnego i oszczędnego użytkowania energii elektrycznej i ciepłej (Dz. U. Nr 9, poz. 26) w związku z § 5 pkt 3 uchwały nr 25 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie nagród i premii wypłacanych poza planowanym funduszem płac w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych — w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy premiowaniu za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej pracowników przedsiębiorstw (zakładów) objętych przepisami uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 9, poz. 43) stosuje się przepisy zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej (Monitor Polski Nr 43, poz. 200) ze zmianami wynikającymi z niniejszego zarządzenia.

§ 2. Premiowaniem za racjonalne i oszczędne użytkowanie czynnej i biernej energii elektrycznej mogą być objęci wyłącznie pracownicy mający bezpośredni wpływ na kształtowanie się zużycia energii elektrycznej, zatrudnieni przy obsłudze i nadzorze energochłonnych urządzeń produkcyjnych, oraz pracownicy służby elektroenergetycznej w przedsiębiorstwach, w których ustalone są normy lub wskaźniki jednostkowego zużycia energii elektrycznej i które posiadają odpowiednią aparaturę pomiarową.

§ 3. Na fundusz premiowy, o którym mowa w ust. 3 „Wytycznych premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie czynnej i biernej energii elektrycznej“, stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej, zwanych dalej „Wytycznymi“, przeznaczają się od 5 do 12 groszy od każdej zaoszczędzonej kilowatogodziny energii elektrycznej czynnej, w zależności od rodzaju produkcji. Stawka ta wynosi:

1) przy elektrolizie aluminium	5 gr/kWh
2) przy produkcji karbidu i ferrostopów	8 „
3) przy produkcji stali elektrycznej, elektrolizie cynku i chloru	10 „
4) przy pozostałej produkcji	12 „

§ 4. Indywidualne premie wypłacane pracownikom umysłowym za oszczędne i racjonalne użytkowanie energii elektrycznej łącznie z innymi premiami, wypłacanymi poza planowanym funduszem płac, nie mogą przekraczać w stosunku rocznym dwumiesięcznego średniego zarobku pracownika, zgodnie z przepisami § 9 uchwały nr 25 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie nagród i premii wypłacanych poza planowanym funduszem płac w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

§ 5. Przepisy ust. 8 i 9 „Wytycznych“ nie mają zastosowania w przedsiębiorstwach objętych niniejszym zarządzeniem.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1960 r.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Mitreğa*

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 31 października 1960 r.

w sprawie zasad wynagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych w jednostkach budżetowych.*(Monitor Polski z dnia 9 listopada 1960 r. Nr 83, poz. 379)*

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 października 1960 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników państwowych (Dz. U. Nr 47, poz. 284) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadzenie zasad wynagradzania pracowników samochodowych określonych w niniejszym zarządzeniu powinno nastąpić — zgodnie z § 2 ust. 3 uchwały nr 283a Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1960 r. w sprawie poprawy organizacji pracy transportu samochodowego oraz zasad wy-

nagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych (Monitor Polski Nr 67, poz. 317) — równolegle z realizacją przedsięwzięć organizacyjnych zmierzających do usprawnienia pracy transportu samochodowego i zmniejszenia faktycznego czasu pracy kierowców.

2. Dla realizacji w jednostkach budżetowych zaleceń, o których mowa w ust. 1, niezbędne jest:

- 1) skupienie dyspozycji środkami transportu na potrzeby administracji w jednej komórce organizacyjnej,
- 2) wprowadzenie prawidłowej dokumentacji eksploatacji pojazdów, czasu pracy kierowców oraz innych danych potrzebnych do obliczania zarobków i zapewnienia należytej kontroli pracy przewozowej,
- 3) dokonywanie systematycznej analizy i kontroli właściwego wykorzystania pracy transportu samochodowego,
- 4) korzystanie w większej mierze z usług przedsiębiorstw transportowych i środków publicznej lokomocji.

§ 2. Zarządzenie normuje zasady wynagradzania pracowników samochodowych zatrudnionych w:

- 1) ministerstwach i urzędach centralnych,
- 2) prezydiach rad narodowych wojewódzkich (miast wyłączonych z województw), powiatowych, miejskich, dzielnicowych,
- 3) terenowych urzędach podległych ministrom (kierownikom urzędów centralnych), nie podporządkowanych radom narodowym,
- 4) innych jednostkach budżetowych, podległych wymienionym wyżej urzędom, jeżeli w stosunku do nich nie zostały wydane odrębne przepisy.

§ 3. „Pracownikami samochodowymi“ w rozumieniu niniejszego zarządzenia są:

- 1) kierowcy i pomocnicy kierowców pojazdów samochodowych,
- 2) pracownicy dysponujący taborem samochodowym,
- 3) pracownicy pomocniczych warsztatów samochodowych.

§ 4. Do pracowników, o których mowa w § 3, stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy o czasie pracy w przemyśle i handlu.

§ 5. Kierowcom i pomocnikom kierowców pojazdów samochodowych przysługuje wynagrodzenie zasadnicze za każdą godzinę pracy od 3,50 do 5,50 zł zgodnie z tabelą stawek i zaszeregowania stanowiącą załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 6. 1. Kierowcom pojazdów samochodowych przysługuje dodatek do stawki wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy w następującej wysokości:

1) za prowadzenie pojazdów ciężarowych o ładowności od 3,5 do 5 ton	0,50 zł,
2) za prowadzenie pojazdów ciężarowych o ładowności powyżej 5 ton	1,00 zł,
3) za prowadzenie autobusów	1,50 zł,

4) za prowadzenie pojazdów warsztatowych i specjalnych	1,50 zł,
5) za prowadzenie mikrobusów	0,50 zł.

2. Za pracę na pojazdach wymienionych w ust. 1 z przyczepami dodatek przysługujący kierowcom prowadzącym te pojazdy zwiększa się o 0,50 zł za każdą przyczepę, z tym że dodatek łącznie nie może przekraczać

1,50 zł.

3. Pomocnikom kierowców na pojazdach wymienionych w ust. 1 i 2 przysługuje dodatek w wysokości 0,50 zł za każdą godzinę pracy.

§ 7. 1. Kierowcom pojazdów ciężarowych przyznaje się premie indywidualne w wysokości do 25 % wynagrodzenia zasadniczego łącznie z dodatkiem za rodzaj prowadzonego pojazdu, o którym mowa w § 6 ust. 1 i 2.

2. Wysokość premii indywidualnej uzależnia się od:

- 1) przestrzegania dyscypliny pracy,
- 2) przestrzegania przepisów o ruchu drogowym,
- 3) dbałości o stan techniczny pojazdu i o jego wygląd,
- 4) poprawnego stosunku do dysponentów pojazdu,
- 5) braku skarg na niewłaściwe wykonywanie obowiązków służbowych przez kierowcę.

3. Czas pracy kierowców ciężarowych pojazdów samochodowych nie powinien przekraczać 225 godzin miesięcznie. Do tego czasu pracy nie wlicza się czasu przeznaczonego na obsługę codzienną pojazdów samochodowych.

4. W razie przekroczenia czasu pracy określonego w ust. 3 wysokość premii indywidualnej ulega odpowiedniemu zmniejszeniu.

5. Premie indywidualne przyznaje kierownik danej jednostki organizacyjnej bądź upoważniony przez niego pracownik.

6. Pomocnikom kierowców przysługują premie do wysokości 50 % premii przyznanej kierowcy, z którym pomocnik współpracuje, pod warunkiem należytego wywiązywania się z obowiązków służbowych.

§ 8. Utrzymuje się przejściowo dotychczasowe zasady premiowania kierowców i pomocników kierowców za oszczędność paliwa płynnego (benzyna i olej napędowy) określone w uchwale nr 254 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1958 r. w sprawie zasad premiowania kierowców pojazdów samochodowych za oszczędność paliwa płynnego (Monitor Polski Nr 62, poz. 348), oraz zasady premiowania za oszczędność ogumienia określone w uchwale nr 239 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie premiowania kierowców za zdanie opon, nadających się do użycia w trakeji konnej lub do bieżnikowania (Monitor Polski Nr 56, poz. 270).

§ 9. 1. Kierowcom przysługuje jednorazowa premia za osiągnięcie normy przebiegu przed naprawą główną w wysokości:

- 1) do 700 zł na samochodzie osobowym,
- 2) do 800 zł na pojeździe ciężarowym.

2. Za podstawę premiowania przyjmuje się osiągnięcie ustalonej przepisami wydanymi przez Ministra Komunikacji normy przebiegu do naprawy głównej. Liczbę kilometrów ustala się na podstawie sprawnie działającego licznika kilometrów.

3. Premia nie przysługuje w przypadku, gdy pojazd przed osiągnięciem normy przebiegu międzynaprawczego poddany został więcej niż 2 naprawom średnim.

4. Jeżeli do uzyskania premii przyczyniło się kilku kierowców, premię dzieli się proporcjonalnie do ilości kilometrów przejechanych na danym pojeździe przez każdego z nich.

5. W celu stwierdzenia, czy stan techniczny pojazdu jest odpowiedni i pojazd może być nadal eksploatowany po osiągnięciu normy przebiegu, pojazd ten powinien być poddany komisijnemu przeglądowi technicznemu.

6. Wysokość premii w ramach ustalonych stawek powinna być uzależniona od odpowiedniego stanu technicznego pojazdu po osiągnięciu normy przebiegu, z tym że najwyższą premię przyznaje się w przypadku, gdy komisja, o której mowa w ust. 5, orzeknie, że pojazd samochodowy może osiągnąć jeszcze co najmniej 10 tys. kilometrów po osiągnięciu normy przebiegu.

7. Pomocnikom kierowców przysługuje premia, o której mowa w ust. 1—6, w wysokości do 160 zł.

§ 10. 1. W okresie naprawy głównej i średniej kierowca i pomocnik kierowcy otrzymują tylko wynagrodzenie według stawki wynagrodzenia zasadniczego (§ 5).

2. Kierowcy i pomocnikowi kierowcy, który uczestniczy w naprawie głównej lub średniej, może być przyznana premia w wysokości do 35% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 11. 1. Pracownikom dysponującym taborem samochodowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze zgodnie z tabelą wynagrodzeń stanowiącą załącznik nr 2 do niniejszego zarządzenia.

2. Pracownikom tym przyznaje się w trybie określonym w § 7 ust. 4 premie indywidualne w wysokości do 40% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Wysokość premii indywidualnej uzależnia się od:

- 1) sprawnego działania pojazdów mechanicznych w okresie danego miesiąca,
- 2) terminowego przydzielania pojazdów do dyspozycji użytkowników,
- 3) prawidłowej weryfikacji kart drogowych i innych dokumentów eksploatacyjno-drogowych.

4. W razie przekroczenia środków finansowych przeznaczonych na płace kierowców z winy pracowników bezpośrednio dysponujących taborem samochodowym premia, o której mowa w ust. 1—3, ulega odpowiedniemu zmniejszeniu. Przez pracowników bezpośrednio dysponujących taborem samochodowym rozumie się starszych dyspozytorów i dyspozytorów.

§ 12. Mianowanym i zaszeregowanym do grup uposażenia pracownikom samochodowym pobierającym wynagrodzenie według zasad przewidzianych w § 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 października 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samochodowych w jednostkach budżetowych (Monitor Polski Nr 101, poz. 1173) przysługuje prawo wyboru pomiędzy wynagrodzeniem określonym w powołanym zarządzeniu a wynagrodzeniem określonym niniejszym zarządzeniem.

§ 13. 1. Robotnikom pomocniczych warsztatów samochodowych przysługuje wynagrodzenie zasadnicze za każdą godzinę pracy od 3,20 do 7,20 zł zgodnie z tabelą plac i zaszeregowan stanowiącą załącznik nr 3 do niniejszego zarządzenia.

2. Robotnikom, o których mowa w ust. 1, wykonującym pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych przysługuje dodatek do wynagrodzenia zasadniczego określony w załączniku nr 4 do niniejszego zarządzenia.

3. Robotnikom pomocniczych warsztatów samochodowych przyznaje się premie indywidualne w wysokości do 40% wynagrodzenia zasadniczego.

4. Wysokość premii indywidualnej uzależnia się od:

- 1) przestrzegania dyscypliny pracy,
- 2) terminowego wykonania napraw (zadań miesięcznych, dziennych),
- 3) jakościowo dobrego wykonywania napraw,
- 4) przestrzegania zasad bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 5) właściwego stosunku do mienia społecznego (w szczególności do narzędzi oraz materiałów używanych przy przeprowadzaniu naprawy).

§ 14. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 października 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samochodowych w jednostkach budżetowych (Monitor Polski Nr 101, poz. 1173), z zastrzeżeniem wyjątku, o którym mowa w § 12 niniejszego zarządzenia.

§ 15. Zaleca się instytucjom społecznym wprowadzenie zasad wynagradzania pracowników samochodowych, określonych w zarządzeniu.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1960 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac:

A. Burski

Załączniki do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 października 1960 r. (poz. 379)

Załącznik nr 1

**TABELA STAWEK I ZASZEREGOWAŃ KIEROWCÓW I POMOCNIKÓW KIEROWCÓW
POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH**

1. Tabela stawek kierowców i pomocników kierowców pojazdów samochodowych.

Grupa plac	Stawka w złotych za 1 godzinę pracy
I	5,50
II	4,80
III	4,00
IV	3,50

2. Zasady zaszeregowania kierowców i pomocników kierowców pojazdów samochodowych.

Kierowców samochodowych i ich pomocników zaszeregowuje się:

do I grupy plac — kierowców, jeżeli spełniają równocześnie następujące warunki:

- mają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych pierwszej kategorii,
- posiadają kwalifikacje monterów co najmniej IV kategorii taryfikatora kwalifikacyjnego transportu drogowego i lotniczego,
- mają co najmniej 5-letni staż na pojeździe samochodowym,
- prowadzą autobusy, pojazdy ciężarowe o ładowności łącznie z przyczepami co najmniej 5 ton lub pojazdy specjalne.

Poza tym do I grupy plac zaszeregowuje się kierowców, którzy mają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych pierwszej kategorii, jeżeli:

- w dniu wejścia w życie zarządzenia byli zaszeregowani do I grupy plac co najmniej od roku lub
- ze względu na stan zdrowia zostali przeniesieni z autobusu, pojazdu ciężarowego lub pojazdu specjalnego na samochód osobowy, pod warunkiem przepracowania na wymienionych rodzajach pojazdów co najmniej 10 lat;

do II grupy plac — kierowców, którzy spełniają następujące warunki:

- posiadają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych drugiej kategorii, co najmniej 3-letni staż na pojeździe samochodowym oraz prowadzą autobusy, pojazdy ciężarowe (bez względu na ładowność) lub specjalne,
- posiadają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych pierwszej kategorii, a nie odpowiadają w pełni warunkom określonym dla pierwszej grupy plac lub dla prowadzących samochody osobowe;

do III grupy plac: nie wymienionych wyżej kierowców samochodowych,

do IV grupy plac: pomocników kierowców pojazdów samochodowych.

Załącznik nr 2

TABELA WYNAGRODZEŃ ZASADNICZYCH PRACOWNIKÓW DYSPONUJĄCYCH TABOREM SAMOCHODOWYM

Ilość pojazdów mechanicznych	Kierownik warsztatu pomocniczego, stacji obsługi	Starszy dyspozytor	Dyspozytor, zastępca kierownika warsztatu pomocniczego, stacji obsługi	Kierownik garażu	Kontroler techniczny
do 25 pojazdów mechanicznych	900—1300	—	800—1200	800—1100	800—1200
26 do 50 pojazdów mechanicznych	1000—1500	—	900—1300	900—1200	900—1300
51 do 100 pojazdów mechanicznych	1200—1700	1200—1700	1000—1400	1000—1300	1000—1400
101 do 150 pojazdów mechanicznych	1400—1900	1400—1900	1100—1600	—	1100—1600
powyżej 150 pojazdów mechanicznych	1500—2000	1500—2000	1300—1800	—	1100—1600

TABELA PŁAC I ZASZEREGOWAŃ ROBOTNIKÓW POMOCNICZYCH WARSZTATÓW POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH

Tabela stawek wynagrodzenia zasadniczego robotników pomocniczych warsztatów pojazdów samochodowych.

Grupa płac	Stawka w złotych za 1 godzinę
VIII	7,20
VII	6,45
VI	5,75
V	5,10
IV	4,55
III	4,05
II	3,60
I	3,20

Tabela zaszeregowania robotników pomocniczych warsztatów pojazdów samochodowych.

Lp.	Nazwa specjalności	Grupa zaszeregowania	Uwagi
1	Blacharz nadwoziowy	IV—VIII	Charakterystyki poszczególnych zawodów określa taryfikator kwalifikacyjny transportu drogowego i lotniczego, część IV — remont i obsługa taboru samochodowego.
2	Elektromonter samochodowy	IV—VIII	
3	Kowal samochodowy	V—VII	
4	Lakiernik samochodowy	VI—VIII	
5	Monter podwoziowy	III—VII	
6	Monter samochodowy	VI—VIII	
7	Monter silników	IV—VIII	
8	Monter zespołów	III—VII	
9	Palacz	III—V	
10	Spawacz	V—VII	
11	Stolarz nadwoziowy	V—VII	
12	Ślusarz samochodowy	V—VII	
13	Tapicer samochodowy	V—VI	
14	Tokarz	IV—VIII	
15	Wulkanizator	IV—VIII	
16	Zmywacz samochodów	III	
17	Pomoc fachowa	II—III	
18	Dozorca	I—II	
19	Sprzątaczką	I	

DODATEK DO WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO ROBOTNIKÓW POMOCNICZYCH WARSZTATÓW SAMOCHODOWYCH ZA PRACĘ W WARUNKACH SZKODLIWYCH DLA ZDROWIA LUB UCIAŹLIWYCH

Grupa I

Dodatek w wysokości 0,25 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

- a) mycie detali w benzynie, olejach gazowych, nafcie, acetonie, spirytusie — przy zatrudnieniu bez przerwy w ciągu dnia pracy,
- b) czyszczenie ręczne (plukanie) zbiorników paliwa,
- c) obsługa automatów chłodzonych olejami lub emulsją przy szczególnie drażniących chłodziwach (w tym przypadku dodatek może być wypłacany tylko wyjątkowo po uprzednim każdorazowym uzyskaniu opinii wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej),
- d) prace monterskie przy naprawach i przeglądach instalacji doprowadzających gaz w samochodach zgazyfikowanych,
- e) ładowanie akumulatorów,
- f) destylowanie elektrolitów,
- g) przygotowanie, nalewanie i nasycanie elektrolitem (elektrolizer) przy produkcji ogniw i baterii,
- h) prace przy sortowaniu ręcznym i przebieraniu łożysk,
- i) usuwanie lakieru z karoserii środkami chemicznymi.

Grupa II.

Dodatek w wysokości 0,50 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

- a) obsługa pieców hartowniczych i kuziennych,
- b) cynkowanie i cynkowanie,
- c) spawanie gazowe i elektryczne (łukowe),
- d) malowanie i lakierowanie ręczne farbami nitro i bitumicznymi,
- e) obsługa kotłowni i palacze przy ręcznym zasypywaniu palenisk i oczyszczaniu popielników (rusztów) przy zatrudnieniu bez przerwy w ciągu dnia pracy,
- f) odfuszczenie w łożysku,
- g) natryskiwanie podwozi olejami gazowymi,
- h) szlifowanie i polerowanie metali na sucho,
- i) rozcieńczanie farb i lakierów,
- j) hartowanie stali,
- k) naprawa akumulatorów,
- l) zalewanie akumulatorów pakietem,

- l) obsługa pras i młotów na gorąco,
- m) impregnacja uzwojeń lakierem nitro,
- n) prace przy przeprowadzaniu prób i naprawie pomp wytryskowych i wytryskiwaczy paliwa silników spalinowych w razie zatrudnienia bez przerwy w ciągu dnia pracy,
- o) obsługa stacji wytwornic acetylenowych i napraw wytwornic,
- p) wulkanizacja gumy,
- r) lutowanie przy produkcji masowej,
- s) naprawa silników spalinowych pracujących na benzynie etylizowanej.

Grupa III.

Dodatek w wysokości 0,75 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

- a) obróbka mechaniczna i ręczna łożysk,
- b) lakierowanie natryskowe,
- c) izolowanie watą szklaną,
- d) obsługa hamowni silników.

Grupa IV.

Dodatek w wysokości 1,00 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

- a) obtaczanie tarcz ściernych przy braku wentylacji wyciągowej,
 - b) hartowanie i odpuszczanie w kąpielach solnych i cjanowych,
 - c) łożyskowanie przedmiotów metalowych na gorąco, lutowanie łożyskami i szlifowanie łożysk,
 - d) formowanie płyt akumulatorowych,
 - e) cięcie i czyszczenie wyformowanych płyt akumulatorowych przed zmontowaniem,
 - f) montowanie akumulatorów — składanie ogniw,
 - g) lutowanie płyt i połączeń akumulatorowych,
 - h) miniowanie,
 - i) metalizacja natryskowa,
 - j) piaskownicy i pomoc,
 - k) przetapianie i rafinacja łożysk lub antymonu, odlewanie kulek łożyskowych, płyt akumulatorowych.
- Uwaga.** W razie zbiegu dwóch dodatków przysługuje dodatek wyższy.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 4 listopada 1960 r.

w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych, którzy nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej.

(Monitor Polski z dnia 12 listopada 1960 r. Nr 84, poz. 382)

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Młodociani w wieku powyżej 16 lat, którzy nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej, ale ukończyli co najmniej 5 klas tej szkoły, mogą być zatrudniani na terenie całego kraju, jeżeli nieukończenie 7 klas było spowodowane:

- 1) brakiem siedmioklasowej szkoły podstawowej w miejscu zamieszkania młodocianego lub w innej pobliskiej miejscowości, do której młodociany mógłby codziennie dojeżdżać, lub
- 2) ograniczeniem zdolności fizycznych albo psychicznych młodocianego potrzebnych do ukończenia 7 klas szkoły podstawowej.

§ 2. 1. Właściwy ze względu na miejsce zamieszkania młodocianego inspektorat oświaty

ustala na wniosek młodocianego, czy zachodzą okoliczności wymienione w § 1 pkt 1 lub pkt 2, oraz wydaje młodocianemu zaświadczenie zezwalające na podjęcie zatrudnienia pomimo nieukończenia 7 klas szkoły podstawowej.

2. Ograniczenie zdolności fizycznych lub psychicznych potrzebnych do ukończenia 7 klas szkoły podstawowej inspektorat oświaty stwierdza na podstawie przedstawionego przez młodocianego świadectwa lekarskiego wydanego przez społeczny zakład służby zdrowia.

3. Inspektorat oświaty przechowuje w swych aktach całą dokumentację dotyczącą wydanych zaświadczeń, o których mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem ich wydania.

§ 3. 1. Właściwy do spraw zatrudnienia organ prezydium rady narodowej kieruje do pracy młodocianego, który przedstawi zaświadczenie określone w § 2 ust. 1.

2. Zakład pracy może zatrudnić młodocianego, który nie ukończył 7 klas szkoły podstawowej, tylko na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w § 2 ust. 1.

§ 4. Młodociani, którzy nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej, mogą być zatrudniani przy lekkich pracach sezonowych i dorywczych na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1959 r. w sprawie zatrudnienia młodocianych przy lekkich pracach sezonowych i dorywczych (Dz. U. Nr 45, poz. 277); w przypadkach tych przepisy §§ 1—3 nie mają zastosowania.

§ 5. W okresie do dnia 31 grudnia 1961 r. przedsiębiorstwa budowlane i budowlano-montażowe oraz przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe“ w uzasadnionych przypadkach mogą, za zgodą inspektoratu oświaty właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa, zatrudniać w celu nauki zawodu młodocianych w wieku powyżej 16 lat, którzy nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej, ale którzy ukończyli co najmniej 5 klas szkoły podstawowej.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:

A. Burski

191

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 listopada 1960 r.

w sprawie sprostowania błędu.

(Monitor Polski z dnia 12 listopada 1960 r. Nr 84, poz. 383)

Na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski“ (Dz. U. Nr 58, poz. 524) prostuje się następujący błąd:

W § 2 ust. 7 i 8 uchwały nr 294 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1960 r. w sprawie zasad tworze-

nia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1960/1961 w państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej i gospodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr 73, poz. 335) zamiast wyrazów „ust. 2 i 3“ powinny być wyrazy „ust. 3 i 4“.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak

Wydawca: CENTRALNA RADA ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu“. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr 1-6 100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch“ — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicą jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na tę prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch“ w Warszawie, Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr 1-6 100024.

Exemplarze zdeaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch“ Warszawa ul. Srebrna 12